

[Forsvarsministeren]

for øvelser på dansk område, som er omfattet af Stockholmdokumentets regler om pligt til notifikation, vil et sådant ønske kunne imødekommes.

Jeg kan oplyse, at der i selve notifikations teksten indgår oplysninger, som kortfattet redegør for scenariet i den pågældende øvelse. Disse oplysninger vil fra notifikations tidspunktet kunne tilgå Forsvarsudvalget.

Spm. nr. S 131

Til trafik- og kommunikationsministeren (30/6 88) af:

Leif Hermann (SF):

»Vil ministeren overveje at ændre reglerne for tildeling af bevillinger til hyrevognskørsel, således at disse i fremtiden gøres betinget af en generel aldersgrænse på 70 år for chauffører, der kører hyrevognskørsel i erhvervsmæssigt øjemed, samt i øvrigt sikre, at erhvervsmæssig kørsel tilsvarende begrænses?«

Svar (8/7 88):

Trafik- og kommunikationsministeren (H. P. Clausen):

Der er ikke i lov om hyrekørsel fastsat nogen øvre aldersgrænse for bevillingshavere og førere af hyrevogne. Heller ikke i lov om buskørsel er der fastsat nogen aldersgrænse for indehavere af tilladelser til buskørsel og førere af busser.

Det er en forudsætning for at få bevilling og førerkort i henhold til hyrekørselsloven, at den pågældende har kørekort til erhvervsmæssig personbefordring (EP-kørekort). Ligeledes er det en forudsætning for at udføre buskørsel i henhold til busloven, at føreren har et EP-kørekort.

Det er derfor min opfattelse, at såfremt der skal fastsættes en øvre aldersgrænse for førere inden for hyre- og buskørselsområdet, bør dette ske ved en ændring af Justitsministeriets bekendtgørelse om kørekort, der fastsætter grundkravene til førere inden for erhvervsmæssig personbefordring.

Spm. nr. S 132

Til socialministeren (30/6 88) af:

Inger Stilling Pedersen (KRF):

»Vil ministeren medvirke til at smidiggøre reglerne i bistandslovens § 11, således at det bliver lettere for ældre og syge personer at tage

ophold i nærheden af deres pårørende i en anden kommune end opholdskommunen?«

Begrundelse

Det er forkasteligt, at ensomme ældre og syge skal leve i ensomhed, fordi reglerne i bistandsloven kan forhindre dem i at flytte til en anden kommune end opholdskommunen, hvor deres pårørende bor.

I øvrigt henvises til artiklen på side 11 i B.T. fra den 30. juni 1988.

Svar (8/7 88):

Socialministeren (Aase Olesen):

Baggrunden for det stillede spørgsmål er en avisartikel, ifølge hvilken en kommune ikke har villet efterkomme et ønske hos en 78-årig syg kvinde om at komme på et plejehjem i hendes datters hjemby.

Ifølge bistandslovens § 11 kan opholdskommunen kræve sin del af udgifterne til bistand refunderet af en tidligere opholdskommune, når pågældende ved medvirken fra en anden kommune eller offentlig myndighed er anbragt i institution eller pleje i kommunen, eller når pågældendes ophold i kommunen skyldes indlæggelse på sygehus og lignende behandlingsinstitution.

Ifølge bistandslovens § 79 er det kommunalbestyrelsen, der har ansvaret for, at der findes et tilstrækkeligt antal egnede boliger for ældre i kommunen, herunder plejehjem og beskyttede boliger.

Det er ligeledes kommunalbestyrelsen, der træffer den endelige beslutning om, hvorvidt plejehjemspladser skal skaffes i kommunens egne plejehjem, i selvejende institutioner, som kommunen har indgået overenskomst med, eller ved lån af pladser i andre kommuners plejehjem.

Som socialminister kan jeg således ikke gå ind i de enkelte sager, men i Socialministeriets cirkulære af 22. december 1986 om institutioner under kommunerne er det fremhævet, at der ved optagelse i plejehjem bør tages hensyn til pågældendes eget ønske om anbringelsessted, når dette er muligt, også når optagelse - f.eks. af hensyn til at opretholde forbindelse med pårørende - ønskes i et andet hjem end dem, vedkommende kommune sædvanligt benytter.